

[Kyed.]

og de Konservative, der i Dag giver Tilslutning til Gennemførelsen af det Princip, som denne Anmærkning giver Udtryk for, faar de Herrer nok at vide.

Jeg tror i alt Fald ikke, at den højtærede Statsminister skal glemme at erindre de to Partier om, hvor de stod i 1930, da vi stemte om dette Forslag, da det gjaldt Tilskuddet til et af Landets rigeste Aktieselskaber i Forbindelse med Dyrkerne af Landets bedste Jord.

Nu har man ganske vist sagt, at jeg talte partipolitisk i denne Sag. (En Stemme: Hør!). Der bliver sagt Hør — men det er jo noget, de Herrer ikke kender, de taler jo aldrig Partipolitik! (*L. D. Rasmussen*: Jo, paa passende Steder). Paa passende Steder siger det ærede Medlem, ellers taler han aldrig Partipolitik. Men det, jeg nu siger, vil de Herrer vanskeligt kunne sige er Partipolitik, nemlig at vi herhjemme skal vogte os for, som det ærede Medlem Hr. Christmas Møller saa rigtigt udtrykte det forleden Dag, at gribe ind i Erhvervslivet.

Det ærede Medlem sagde den 27. Februar 1930 — det staar i Folketingstidende Sp. 5557:

„I det store og hele maa man ønske, at Statsmagten blander sig saa lidt som muligt i Erhvervenes Forhold“, og det giver jeg det ærede Medlem fuldstændig Ret i. Men i Dag handler det ærede Medlems Parti anderledes — desværre — overfor Erhvervslivet, og efter min Opfattelse til Skade for det sunde Erhvervsliv, ved at være med til at give den Anmærkning, her er Tale om, Lovskraft, og jeg vil sige til de Herrer, at nu har de sat Vognen i Gang, og ingen af dem ved, hvor Vognen ender.

Larsen-Badse: Jeg skal forsøge paa at rette mig efter den højtærede Formands Henstilling for at gøre mit til, at denne Debat snart kan bringes til Afslutning; men der er nogle ganske enkelte Bemærkninger, som jeg gerne vilde have Lov til at fremsætte.

Til den ærede Ordfører, det ærede Medlem Hr. L. D. Rasmussen, der var inde paa, at man ogsaa kunde betragte denne Anmærkning som en Afvikling af Sukkerindustrien, vil jeg gerne have Lov til at sige for mit Vedkommende, at jeg betragter det aldeles ikke som en Afvikling.

Det ærede Medlem Hr. Pinstrup fremsatte en Række Bemærkninger, og man ved jo næsten altid i Forvejen, hvad det ærede

Medlems Bemærkninger gaar ud paa. Naar det ærede Medlem tager Ordet, tænker jeg altid — og det siger jeg som en Kompliment — paa den gamle General nede ved Waterloo, tror jeg det var, der sagde de berømte Ord, at den gamle Garde kan dø, men den overgiver sig ikke. I Spørgsmaalet om at indrette sig efter Livet og Livets Forhold, saaledes som de nu en Gang ligger, er det ærede Medlem som en af den gamle Garde: han kan dø — jeg vil haabe, det sker sent —, men overgive sig, nej, det gør det ærede Medlem ikke.

Derfor forundrer det mig heller ikke, at det blev dette ærede Medlem, der fremsatte en Bemærkning om, at det, der nu skete, var, at der blev givet et Tilskud til den fede Jord, som de, der drev den daarlige Jord, vel sagtens skulde betale. Nu er Forholdet dette, saa vidt man kan se af det landøkonomiske Driftsbureaus Beretninger, at Forrentningsprocenten i Øjeblikket er højere paa den magre Jord end paa den fede; det skyldes vel forskellige Aarsager — det skal jeg ikke fordybe mig i —, men det er en Kendsgerning. Dernæst ligger det saaledes i dette Tilfælde, at det ikke drejer sig om at give Tilskud i den Forstand til dem, der dyrker den rige Jord, ej heller, saaledes som det ærede Medlem Hr. Kyed stadig siger her fra dette Sted, til de endnu rigere danskere Sukkerfabrikker, men det drejer sig, kort fortalt, om et Forsøg paa at bevare en Mulighed for, at vi kan dække vort eget Forbrug af Sukker ved en hjemlig Produktion, fremfor at vi skal indføre det hele eller Dele deraf udefra. Det er egentlig det, der er Udgangspunktet for det hele; men denne Side af Sagen er der ingen af de Herrer, der har Opmærksomheden henvendt paa.

Jeg bønfalder den højtærede Formand om at faa Lov til at citere et Par Linier af den samme Mand, som jeg citerede et Par Linier af i Gaar, Godsejer Moesgaard-Kjeldsen, som jo ikke er ukendt i Landbruget. Naar jeg ganske særlig vil citere ham i dette Tilfælde, er det, fordi det ærede Medlem Hr. Pinstrup henviste til det berømte Venstremøde i Odense den 29. Juni 1926, hvor denne Mand, saa vidt jeg ved, optraadte som en af Hovedtalerne (*Pinstrup*: Nej.) Han optraadte i hvert Fald, det kan ingen benægte. Ikke af ham selv, men af andre, er det blevet mig meddelt, at der fra Venstre i en Række Valgkredse Landet over har været holdt formelig Jagt paa ham for at faa ham til deres Kandidat, og derfor taler han om dette Forhold med en vis Vægt.